

Milena Lukešová
Jan Kudláček

FETIȚA , ȘI PLOAIA

Fetița mergea pe stradă. Mergea și tot mergea. Pe stradă, nimeni.
Nici măcar soarele. „Aș vrea să întâlnesc pe cineva”, s-a gândit fetița.

Mergea și tot mergea, cu același gând, iar și iar:
„Aș vrea să întâlnesc pe cineva”. Deodată, s-a auzit:

Plici!

Fetița se întâlnește cu ploaia.

Fetița și-a întins mâinile cu palmele în sus.
Era doar o ploică.

Plici!

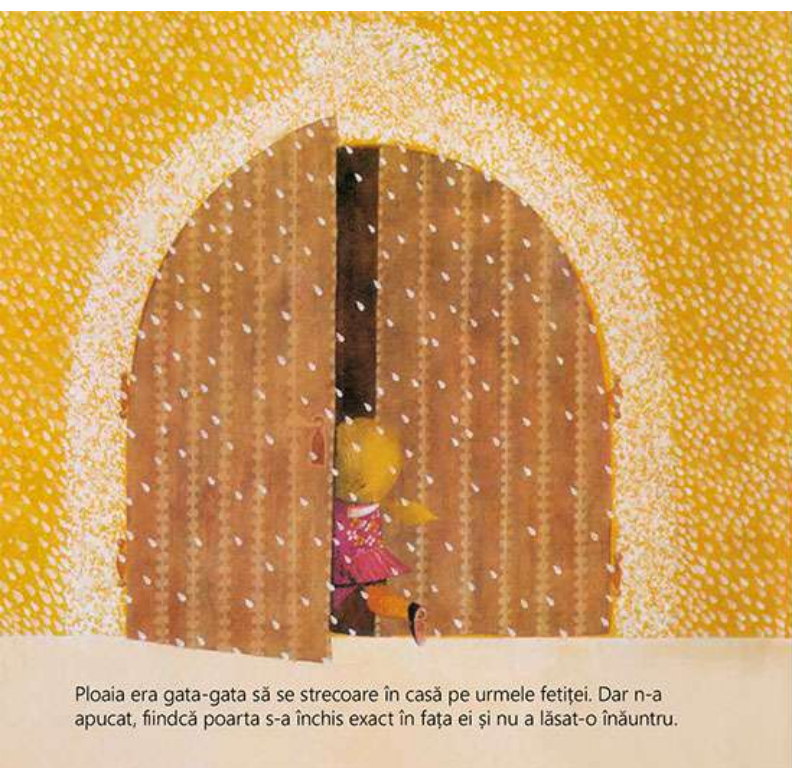
Plici!

— Vino, i-a spus fetița.
Hai la mine acasă.

Plici!

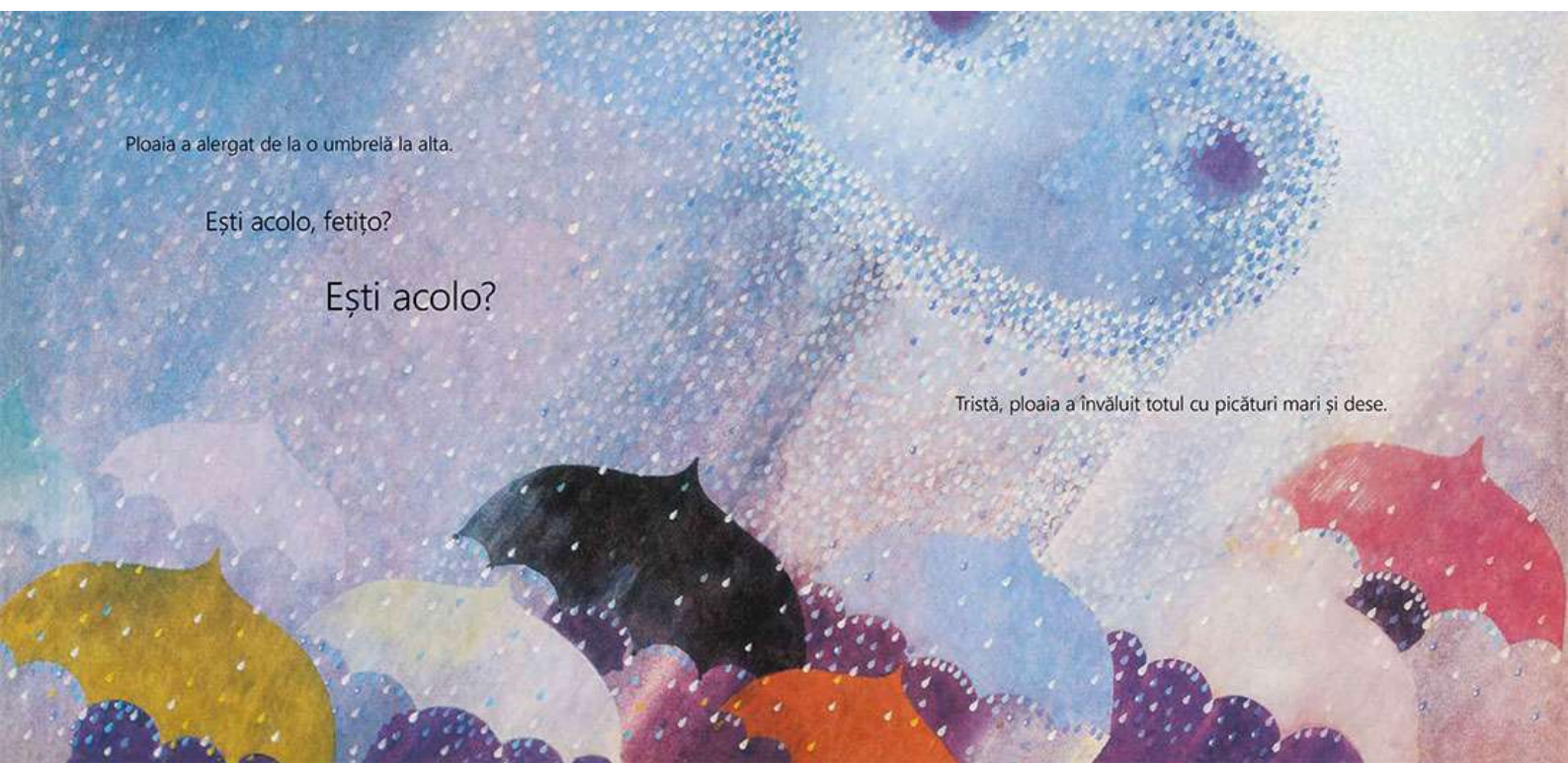

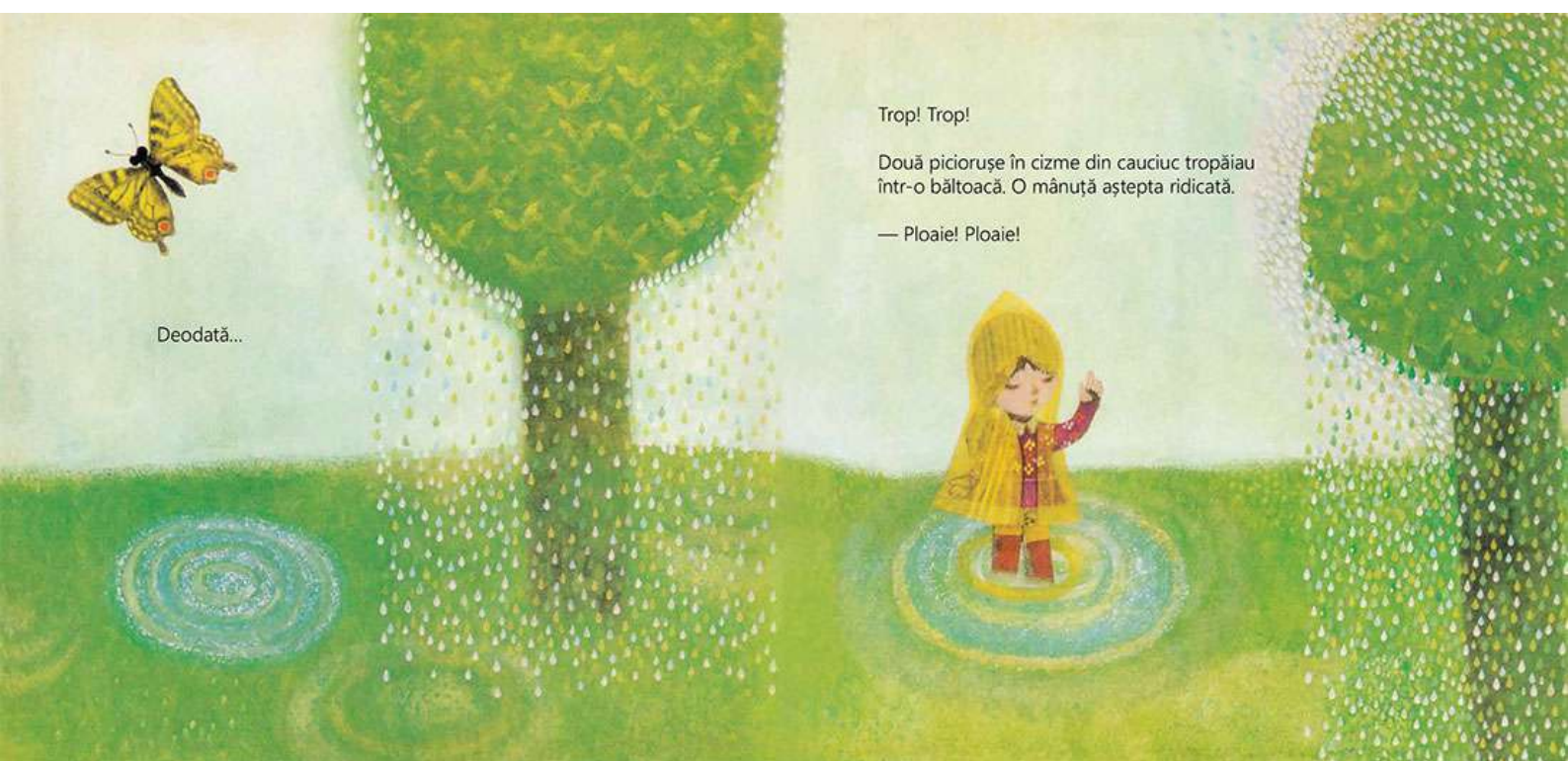
Ploaia a alergat de la o umbrelă la alta.

Ești acolo, fetițo?

Ești acolo?

Tristă, ploaia a învăluit totul cu picături mari și dese.

Deodată...

Trop! Trop!

Două piciorușe în cizme din cauciuc tropăiau
într-o băltoacă. O mână aștepta ridicată.

— Ploaie! Ploaie!

— Ploaie, vrei să ne jucăm? Eu alerg
după tine și tu alergi după mine!

Ploaia s-a revărsat veselă, cu picături
strălucitoare.

O broscuță a privit-o pe fetiță:

— la te uită! Ochii noștri
s-au transformat în lacuri!

Dintr-odată, fetița a văzut totul

în albastru, în mov,
în galben, în verde
și cine mai știe cum

atunci când,
sub strălucirea curcubeului,

a plouat peste copaci,
peste flori,
peste broscuță
peste fetiță.

